

6. neděle v mezidobí B – promluva pro děti

Mk 1,40–45

K Ježíšovi přišel jeden malomocný a na kolenou ho prosil: „Chceš-li, můžeš mě očistit.“ Ježíš měl s ním soucit. Vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl mu: „Chci, buď čistý!“ A hned od něho malomocenství odešlo a byl očištěn. Ježíš ho hned poslal pryč a přísně mu nařídil: „Ne abys někomu o tom říkal! Ale jdi, ukaž se knězi a přines oběť za své očistení, jak nařídil Mojžíš – jim na svědectví.“ On odešel, ale začal to horlivě rozhlašovat a tu událost rozšiřovat, takže Ježíš už nemohl veřejně vejít do města, ale zůstával venku na opuštěných místech. Ale přesto k němu chodili lidé odevšad.

Ježíš přijímá člověka vyloučeného ze společnosti, zařazuje jej zpět mezi lidi a otevírá mu cestu k Bohu, aby pak sám souhrou okolností musel odejít za město na opuštěné místo. Ježíš ví, jaké to je, když člověk „nemůže veřejně vejít do města“, když se odlišuje od ostatních nebo jej druzí od sebe odstrkují. Je však zároveň někým, pro kterého a u kterého žádné „venku“ a „vevnitř“ neplatí a my máme naději, že k němu můžeme „chodit odevšad“.

Postup

Pozveme děti dopředu, přivítáme je a pochválíme, že mají čepice, šály a teplé bundy, protože venku je určitě ještě větší zima než tady. Můžeme děti jmenovat jménem a popisovat jejich oblečení.

Např. Vidím, že Anička má červenou šálu. Apod. Aktuálně pojmenujeme počasí – možná je venku hodně sněhu a mrzne, nebo v noci sněžilo, nebo je nevládně a taje apod.

V každém případě bývá obvykle v tomto zimním čase uvnitř lépe, než venku. Když je venku zima, je dobré, když je člověk schovaný vevnitř tam, kde nefouká, kde jsou pevné stěny a střecha a kde se topí. Tady jsme vevnitř, tady je nám dobře. Když je venku zima, je dobré mít doma teplo, světlo, čaj, deku...

Děti mohou jmenovat další věci.

Ten, kdo je teď venku, asi mrzne. Mrznou a hladoví zvířátka v lese, ptáci, ale také lidé, kteří třeba nemají střechu nad hlavou. Je dobré, když se najde někdo kdo pomůže a když není sám.

Navrhneme detem, že si teď společně uděláme takové místo, kam se dá schovat, sami ze sebe. Vyzveme je, aby vytvořily kruh – podobně jako má každá budova nebo náš kostel stěny – a aby vztáhly ruce nad hlavu tak, aby z nich vznikla také „střecha“. Pak pozveme jedno z dětí, nebo pokud je to vhodné, někoho jiného z kostela, aby se postavil doprostřed a vyzkoušel si, jaké to je být uvnitř. Toho, kdo je „vevnitř“, se můžeme zeptat, jak se mu to líbí a co by si tak ještě přál, aby mu bylo lépe. Pak ho vyzveme, aby pozval dovnitř ještě někoho, kdo je venku. Pokud je to vhodné, mohou se děti několikrát vystřídat.

Lidé vědí, že člověku je lépe někde vevnitř mezi ostatními lidmi. Proto nechtějí být sami, bydlí spolu a stavějí si domy vedle sebe. Tak vznikají vesnice a města a tak vzniklo i naše město, vesnice... V ní, mezi lidmi, které známe a kteří jsou nám blízcí, je útulno a bezpečí a ten, kdo je mimo, kdo je venku se nemá tak dobře.

Vyzveme děti, aby se vrátili ke svým rodičům a aby si vyzkoušely, jestli jim u nich bude ještě lépe než tady vpředu.

V dnešním příběhu jsme slyšeli něco podobného. Ježíš byl mezi lidmi, když k němu přišel jeden malomocný. Malomocenství byla tehdy nevléčitelná a nakažlivá nemoc a kdo ji měl, nesměl bydlet s ostatními lidmi. Takoví lidé bydleli venku za městem na opuštěných místech, měli bílé oblečení a hůl se zvonkem, aby se jim zdraví lidé mohli zdaleka vyhnout. Náš malomocný přišel za Ježíšem, Ježíš ho uzdravil a on mohl jít přímo do chrámu a být blízko ostatním lidem a Bohu. Pak se to ale tak rozkřiklo, že Ježíš musel z města odejít pryč – někam ven, na opuštěné místo, možná tam, kde přebývali lidé vyhnaní a vyloučení ze společnosti. Pro Ježíše totiž není žádné venku, ani žádné uvnitř. Ví, co to je, když člověk „nemůže veřejně vejít do města“, když se odlišuje od ostatních nebo jej druzí od sebe odstrkují. Zůstává s nimi za městem na opuštěných místech, oni k němu mohou přicházet a prosit o možnost vrátit se domů.

Přeji vám dětem, abyste měly svá místa mezi kamarády a lidmi, které máte rády, a nikdo vás neposílal pryč nebo ven, a kdyby se vám to přece jen stalo – a my dospělí víme, že to tak v životě často bývá – kéž neztrácíme naději, že je někdo, pro kterého a u kterého žádné „venku“ a „vevnitř“ neplatí a že k němu můžeme „chodit odevšad“.